

КАРТИНА II.

Викаше от кръста — Бре, бре, бре-е!... дай кръчмарю вино!

Пантелей — Най-силно се Дамяновъ гласъ чува!...

Жена му е гължбица сжца,
А той — хжде! По змейната тръгналъ!
Да ми е синь, че съ прѣсна коприва.....

Вела — Какво не съмъ му думала, дѣдо!

Но камъка по бизъ чулъ отъ него....

Пантелей — Ти тукъ ли си била, булка Вело?

Вела — Срамъ ни срамъ — тукъ дойдохъ да чакамъ,
Че въ кжци се Недѣли^{не} връща.....

Излѣзе ли — ще му хвана пеша:

Дѣтето си да дойде и види.....

Схрдцето ме боли за дѣтето!

Пантелей — Добрѣ си се сѣтила да дойдешъ.

Керванката да изгрей възчакватъ —

И ще тръгнатъ змейната да видятъ!

Незнаятъ тѣ, че който я види ~~отъ хмѣтето хних хкамъкъ~~

Отъ мѣсто на камъкъ ще стане.....

Вела — Що думашъ бе, дѣдо Панталее?

Иди тогазъ разправи на всички,

Дано пѣкъ се отъ това оставятъ!

Ахъ, Божичко! ^{си} съ дѣте невръстно

Вдовица да остана безъ време!

Пантелей — Разбиратъ ли отъ дума човѣшка!

Вела — Дали ще е тѣй както се чува,
Че тя била слънце ненагледно?

Пантелей — Щомъ приказка се разправя въ село —

Не ще да е току тѣй наслуца!

(Чуватъ се сибирове отъ кръглата. Ясенъ и Борко се показватъ на прага, гледатъ и звездятъ. — Вела се закрива.)

Ясенъ — Керванката изгрѣла високо —

Да тръгваме, кажи на Дамяна.

Борко — Прехвърлилъ е, та кой знае дали

Сполучилъ би пътека направо!